

pligter gælder dog ikke for kontrakter, der udelukkende indgås via elektronisk post, lignende individuel kommunikation, eller hvis andet er aftalt mellem parter, der ikke er forbrugere.

6. Formidleransvar for tjenesteydere

Efter direktivets artikel 12-14 skal en formidler af informationssamfundstjenester under visse nærmere betingelser være fri for ansvar for den information, formidleren lagrer eller overfører for sine kunder.

I de situationer, der er omfattet af artikel 12-14, vil formidleren som udgangspunkt også være ansvarsfri efter gældende dansk ret, jf. nedenfor i afsnit C.12.

7. Iværksættelse

Medlemsstaterne og Kommissionen skal ifølge direktivet opfordre erhvervs- og forbrugerorganisationer til at udarbejde adfærdskodekser med henblik på gennemførelse af direktivet, ligesom medlemsstaterne skal sikre, at deres lovgivning ikke er til hinder for udenretslig bilæggelse af privatretlige tvister, herunder elektroniske ordninger.

Medlemsstaterne skal derudover sikre, at deres nationale lovgivning giver mulighed for hurtig vedtagelse af forholdsregler til at bringe en påstået ulovlig onlineaktivitet til ophør i forbindelse med anlæggelse af et søgsmål.

Medlemsstaterne er efter direktivet forpligtet til at drage omsorg for, at tjenesteyderne giver dem de nødvendige informationer, ligesom de i relation til informationsudveksling er forpligtet til hurtigst muligt at yde bistand og give oplysninger til Kommissionen eller en anden medlemsstat. Endvidere er medlemsstaterne forpligtet til at udpege et administrativt kontaktpunkt som led i samarbejdet mellem medlemsstaterne og give meddelelse herom til Kommissionen og de andre medlemsstater. Herudover skal medlemsstaterne udpege et eller flere organer af rådgivende karakter, hvor tjenesteydere og -modtagere kan få oplysninger om deres rettigheder og pligter i kontraktforhold, klagevejledning m.v.

Medlemsstaterne fastsætter ifølge direktivet de nødvendige sanktioner for overtrædelse af bestemmelser, som gennemfører direktivet.

8. Revisionsklausul

Direktivet indeholder en revisionsklausul. Kommissionen skal inden den 17. juli 2003 og derefter hvert andet år forelægge Europa-Parlamentet, Rådet og det Økonomiske og Sociale Udvalg en rapport om

anvendelsen af direktivet med eventuelle forslag til dets tilpasning i lyset af udviklingen navnlig med henblik på kriminalitetsforebyggelse, beskyttelse af mindreårige, forbrugerbeskyttelse og det indre markeds korrekte funktion.

Rapporten skal navnlig analysere behovet for forslag vedrørende det erstatningsansvar, der påhviler tjenesteydere af hyperlinks og søgemaskiner, procedure for fjernelse af ulovligt indhold og pålæggelse af ansvar efter nedtagelse af indhold. Endvidere skal rapporten analysere behovet for yderligere betingelser for ansvarsfritagelse og muligheden for at anvende det indre markeds principper på uopfordret kommerciel kommunikation via elektronisk post.

B. Direktivets gennemførelse i dansk ret

E-handelsdirektivet berører en lang række forskellige områder, hvor der allerede findes regulering, og som henhører under flere forskellige myndigheders kompetenceområde. Således gælder der regler om f.eks. etablering, markedsføring, rådgivning, aftaleindgåelse, ansvar og offentlig kontrol. En gennemførelse af direktivet ved ændring i den bestående lovgivning vil derfor være uhensigtsmæssig og meget omstændelig.

Det foreslås derfor, at e-handelsdirektivet som anbefalet i de øvrige nordiske lande gennemføres ved en selvstændig lov. For at sikre en så korrekt implementering som muligt er lovforslagets bestemmelser udformet således, at de lægges tæt op ad direktivteksten.

I forbindelse med forhandlingen af direktivet var det den danske holdning, at der ikke var hjemmel til at vedtage bestemmelser med strafferetligt indhold inden for rammerne af Unionstraktatens 1. søjle. Bestemmelser med strafferetligt indhold hører hjemme i det mellemstatslige samarbejde i 3. søjle. Fra dansk side blev der derfor lagt afgørende vægt på, at der blev fundet en løsning på dette hjemmelsmæssige spørgsmål - en løsning der ikke brød med den klare opgavefordeling mellem det kommunautære samarbejde i 1. søjle og det mellemstatslige samarbejde i søjle 3. Løsningen blev, at repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer - på mellemstatsligt grundlag - afgav en erklæring til Rådets mødeprotokol i forbindelse med direktivets vedtagelse. Erklæringen går ud på, at medlemsstaterne vil gennemføre de nødvendige ændringer af den nationale straffelovgivning. En lignende fremgangsmåde blev anvendt i forbindelse med vedtagelsen af det såkaldte hvidvaskningsdirektiv i 1991.